

Εδώ θα μιλήσουμε για θεωρήσεις. Οι πρακτικές τους επεκτάσεις δεν αποτελούν αντικείμενο αυτής της μπροσούρας. Δεν προτρέπει κανέναν να κάνει το οτιδήποτε. Εξάλλοι, είναι στη διακριτική ευχέρεια του καθενός πως θα κινηθεί απέναντι στον πολιτισμό...

Στους δύσκολους καιρούς που διανύουμε είναι καλό να συσπειρώσουμε τις δυνάμεις μας. Να εξασφαλίσουμε τη συνοχή και να εξαπλώσουμε τη θεώρηση μας με σκοπό την παγίωση της. Να αναζητήσουμε πνευματικές εκρήξεις άρνησης, αποφασισμένα βλέμματα, σφιχτές γροθιές, νοητικές συμφωνίες για την πρακτική πρόκληση του χάους, εξωτερικεύσεις -κατακτήσεις εσωτερικών αναγκαιοτήτων και σιωπηρές καταφάσεις οργής που θα κραυγάζουν όπως και όταν πρέπει. Να ευχαριστηθούμε την κάθε μας συναναστροφή, να κουραστούμε στο σκάψιμο, ώστε να φυτρώσει κάποια ημέρα ο σπόρος της ατομικής συνείδησης. Να κινηθούμε μαζί για να πολλαπλασιάσουμε την ισχύ της ατομικής μας δύναμης. Για να κρατήσουμε στο ένα χέρι την ασπίδα προστασίας από τον πολιτισμό και τις πολύμορφες επιθέσεις του, για να κρατήσουμε στο άλλο χέρι το ξίφος της οριστικής μας απόφασης να αρνηθούμε μαχητικά ότι καταπιέζει και εκμεταλλεύεται το άτομο, είτε είναι άυλη, είτε υλική και έμψυχη συνθήκη. ΜΑΧΗ.

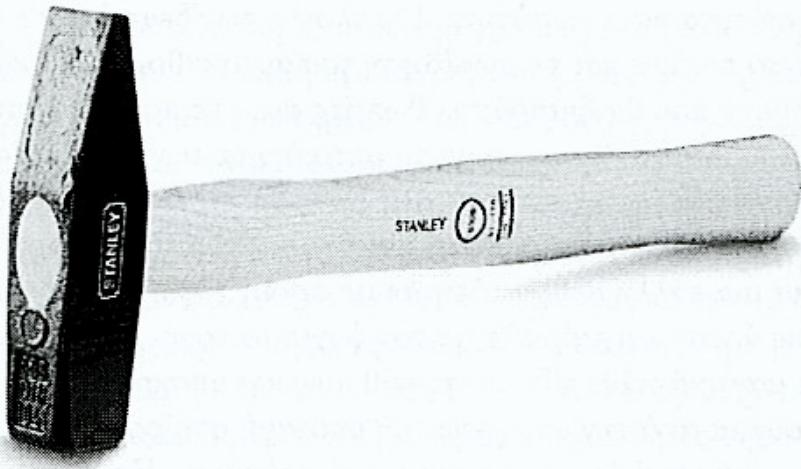
Μηδενιστική Άρνηση Χαοτικός Ήλιος. Ορκισμένοι προωθητές της.

Χωρίς συναισθηματικές και ιδεολογικές αποπροσανατολιστικές δικαιολογήσεις, χωρίς αναστολές και συνθηκολογήσεις, που φλερτάρουν με τον κιβδηλο ανθρωπισμό και την ελλιπή τοποθέτηση στους πραγματικούς όρους της ζωής. Η άρνηση μας αγκαλιάζει το ρεαλισμό, χαΐδεύει τον υπαρξισμό και συναγελάζεται με ένα μηδενιστικό μέτωπο καταλακτικής επανασύνδεσης με τις οπλισμένες επιθυμίες και αρνήσεις του καθενός και της καθεμιάς. Είμαστε από αυτούς που λατρεύουν να παρατηρούν σε παράλληλες κινήσεις τον κόσμο αυτό. Λρεσκόμαστε στα θορυβώδη ακούσματα της ανυπακοής, επιμένουμε, παρά τη φθορά της χρονικής απόστασης, να αποθηκεύουμε στο σκληρό δίσκο των ικανοποιήσεων μας στάχτες, σπασμένα τζάμια, εικόνες καταστροφικής εκδηλωτικότητας, όπως αυτές που συνέβησαν τον Δεκέμβριο του 2008, αλπ Μειδιάμε μπροστά στα συνεχή αυτοκαταστροφικά μπουρδουκλώματα των πολύμορφων επιλογών ένταξης. Απελπιζόμαστε, απογοητευόμαστε και τσαντιζόμαστε με τη συνειδητή απεμπόληση των όποιων κυριαρχικών δικαιωμάτων έχει το κάθε άτομο, που αντί να αυτοαξιολογηθεί και να κινηθεί με υγιή εγωισμό εναντίον αυτού του κόσμου, αρκείται στην υπογραφή υπεύθυνων δηλώσεων πολύμορφης υποταγής, που χαροποιούν τους ηγήτορες και τους επιτρέπουν να σχεδιάζουν διαρκείς ανανεώσεις των ιδιοτελών σχεδιασμών τους. Αντιπροτείνουμε έναν ενεργητικό ασκητισμό, που γνωρίζει πότε να αποσύρεται, και πότε να επανεμφανίζεται ελέγχοντας το χωροχρόνο και τις απαιτήσεις του. Με το έλλογο να αυξομειώνει την ένταση της εφαρμοστικότητας των ενστίχτων μας ανάλογα με τη συγκυρία και να τα κατευθύνει με το πόδι στο γκάζι εναντίον των καλά στοχευμένων αντιπάλων μας. Με ανεπτυγμένη συνειδησιακή αντιληπτικότητα, που θα προκύπτει από το διαρκές φάξιμο.

Συνειδητοποιήσαμε πια την πραγματική ουσία των πραγμάτων. Και δεν κρυβόμαστε πίσω από τις γενικές «αλήθειες» και τους μέσους όρους μιας πιθανής ιδεοληψίας που κρατάει ισορροπίες για να δημιουργήσει θύματα, πίσω από υποκριτικά χαρωπές αποδοχές. Που καταστρέφει τα εγκεφαλικά κύτταρα της καθαρής σκέψης, τροποποιώντας και κατασκευάζοντας μηχανοποιημένες φόρμες «ερμηνευτικότητας» του κόσμου. Μια μελλοντική καταγραφή της θεώρησης μας θα είναι για εμάς η σημαντικότερη παρακαταθήκη του σήμερα. Μια προσφορά στο αύριο. Μια έμπρακτη απόδειξη πως τολμήσαμε να αποσαφηνίσουμε την αντίληψη μας για το σάπιο αυτό κόσμο, με ποιότητα και γνησιότητα. Ομολογία πως δεν πήγε τίποτα χαμένο. Ένα εισιτήριο διαρκείας με το πνεύμα και τη συνείδηση του αυτοκαθισμού και της προώθησης μιας Τελικής Λύσης που θα διαπράττει θωπείες άνευ περιορισμού στο σώμα του πολιτισμικού ολοκληρωτισμού. Μια σύγκρουση με τη μετριότητα των καιρών του απόλυτου τίποτα. Επιθυμούμε να υπάρχει εφεξής ως επιλογή στις συνειδήσεις όσων υγιών δεν έχουν μολυνθεί από τον πολιτισμό, δεν έχουν εξαγοραστεί και θα μπωθεί από τα δώρα του, ή δεν έχουν ταχθεί στον αγώνα για μια «άλλη ανθρωπότητα» με όρους τυφλής αποδοχής μιας κάποιας ιδεολογίας που τους άρεσε και ταίριαζε με τον ψυχισμό τους... Επιλογή, αυτών που δε θέλουν να εγκλωβιστούν σε μαντριά κάθε είδους, σε ράθυμες και υποκριτικές συλλογικοποιήσεις που κινούνται από την υποχρεωτική υποταγή στη ρουτίνα του καθιερωμένου, του άνευρου, και, γιατί όχι, του πνευματικά στάσιμου. Επιλογή, όσων σέβονται τον εαυτό τους και κινούνται στοχευμένα σε μια ζωή που το ευτελές τείνει να μετατραπεί σε σπορ καθολικής αναζήτησης. Δεν είμαστε από αυτούς που υπολογίζονται να επανδρώσουν τα στρατεύματα της Δημοκρατικής Τάξης, δεν είμαστε από αυτούς που θα ξεγελαστούμε από τα χρώματα μιας κοινωνικής χαζοβιόλικης βύθισης στα life style που προωθούνται παντού. Προτιμούμε μια μοχθηρή, στραβή ματιά στα δρώμενα της ανυποληψίας, της ασημαντότητας και της δουλοφροσύνης. Δε γουστάρουμε αυτόν τον κόσμο, δεν περιμένουμε πολλά καλά από αυτόν και το διαδηλώνουμε... Ενοχλεί κανέναν αυτό; Στις αποσκευές μας πια υπάρχει μόνο η διαρκής αναμόχλευση ουσιαστικών κινήσεων για την πραγμάτωση της στυγνής Συνείδησης μας. Μια κυνική περιστροφή γύρω από τον άξονα μας.

Παρά το συντονισμένο πόλεμο που δέχεται από τους κρατικούς μηχανισμούς, τους δημοσιογράφους συνεργάτες τους, την κοινωνική συναίνεση στις κατασταλτικές επιχειρήσεις της κυριαρχίας, αλλά και από τα στοχευμένα πυρά του κοινωνιστικού μπλοκ που είτε με κουτσομπολιά, είτε με «πολιτικές» κριτικές, σε άκυρες στιγμές όπως η 5η Μάη, φιλοδοξεί να εξαφανίσει τη μηδενιστική αντίληψη, ΛΥΤΗ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ, γιατί μιλάει τη γλώσσα της αλήθειας και αρνείται να συμβιβαστεί με όλα τα στηρίγματα του καθεστώτος, ακόμα και από τους εκφραστές μιας αντικαθεστωτικής αντιπολίτευσης, που αγωνίζεται μεν, με λανθασμένα κατ'εμάς ερμηνευτικά εργαλεία... Γιατί μας πολεμάνε; Γιατί τόλμησε η αντίληψη μας, που χαρακτηρίστηκε εντελώς άστοχα ως μεταμοντέρνος ελιτισμός, ως εξουσιαστικός νεωτερισμός, ως μισάνθρωπο συνονθύλευμα, ως λειψή προοπτικής, να αναδείξει με περισσή ακρίβεια τις ευθύνες, των αγαπημένων της αριστερής φιλοσοφίας, των «απλών ανθρώπων». Των αιώνιων θυμάτων που δε φταίνε ποτέ για τίποτα, άσχετα αν συγκροτούν μια μάζα πρόθυμη μόνο για

χειραγωγήσεις και τίποτα άλλο. Που οι όποιες σύγχρονες αντιδράσεις της γίνονται μονάχα σε μοδάτες μαζικές εκδοχές, είτε σαν όψιμη αντίδραση σε πιθανές απώλειες από τα κεκτημένα του χτες. Μόνο η ρήξη με το χθες στο σύνολο του, προάγει το σήμερα της άρνησης. Ο «απλός άνθρωπος» θα πάψει να είναι υποτακτικός όταν πετάξει στον κάδο όλες τις συνταγές της απλοποιημένης αποστολής του στο ιστορικό γίγνεσθαι. Όταν ζητήσει τη βελτίωση του, όταν παλέψει να γίνει καλύτερος. Μια ατομική υπόθεση που σε συλλογικές προεκτάσεις δύναται να γιρεμίσει τα τείχη των διαχωρισμών και των υποτιμήσεων.

Είμαστε παιδιά του εαυτού μας. Δίνουμε τη μάχη των θεωρήσεων μας, χωρίς συστολές και δισταγμούς. Τσως είναι το μόνο που μας έχει απομείνει. Αποτελούμε γιακά κάποιους μια αιρετική, ενοχλητική, προβληματική, υπερβολική, αντιανθρώπινη συνθήκη. Βασικά, για να μην κρυβόμαστε πίσω από τις λέξεις και τους υποκειμενικούς αυτοβαυκαλισμούς των πολέμιων μας, είμαστε ένα αγκάθι στις δοξασίες τους, στις βεβαιότητες και στις ιδεοληπτικές ονειρώξεις τους. Σε αυτές τις συγκροτημένες μισοαλήθειες, μισά φέμματα, που όλοι κάπου διάβασαν και με μεγάλη ευκολία ασπάστηκαν και που προτείνουν λύσεις για τα προβλήματα, έχοντας λανθασμένα ερμηνευτικά εργαλεία, αποτελώντας, επί της ουσίας, μέρος του προβλήματος. Διαστρεβλώνουν την πραγματικότητα για να δημιουργήσουν εντυπώσεις, για να αυτοπροσδώσουν στους εαυτούς τους ένσημα.

Ωραιοποιούν τα ανθρώπινα για να αντλήσουν συμμάχους. Αντιλαμβάνονται ιδεαλιστικά τον κόσμο για να βρουν θέση μέσα σε αυτόν, για να βγουν από το περιθώριο που τους τοποθετεί η κυριαρχη κοινωνική ηθική και αντίληψη. Το μόνο πραγματικό περιθώριο, όμως, είναι οι θιασώτες, οι οπαδοί και οι υποτακτικοί της εξουσίας, αλλά και όσοι εξωραΐζουν, κρύβουν και σιωπούν απέναντι στις μακραιώνιες ευθύνες των μαζικών συνόλων.

Δε συμφωνούμε καθόλου πια με τους υπερασπιστές- προστάτες της κοινωνικής σήψης. Δεν πιστεύουμε στα μεγάλα οράματα, δεν ψάχνουμε για να βρούμε λέξεις για να μεγαλοποιήσουμε την ύπαρξη μας. Δε δίνουμε καμία προοπτική. Δεν δουλεύουμε για καμία τέτοια. Δεν τάζουμε εξεγερτικές συνταγές, επαναστατικές ονειρώξεις.

Αυτοπροσδιορίζόμαστε ως διαρκώς εξεγερμένες συνειδήσεις, ικανές κάθε φορά να διεκδικούμε την πραγμάτωση των θέλω του εγώ μας. Δε πετάμε σαν αποτυχημένοι

προπαγανδιστές του χθες μεγάλες ιδέες. Κάθε ιδεολογικός χώρος που οραματίστηκε συλλογικές κατακτήσεις απέτυχε. Γιατί το άτομο και τα κίνητρα του είναι η μόνη προύπόθεση για δυναμικές ενέργειες και κινητοποιήσεις ουσίας. Ας αρνηθούν τον πολιτισμό όσο το δυνατόν περισσότερα άτομα και ας κινηθούμε προς την κατεύθυνση της συνεργασίας με όσους ξυπνάνε και αρχίζουν να σκέφτονται ατομικιστικά, μηδενιστικά, επαναστατικά, ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο, τους υπηρέτες τους και τους θιασώτες του πολιτισμού.

Δε μας νοιάζει πια πως θα «έπρεπε» να είναι ο κόσμος, ούτε καν πως θέλουμε εμείς να είναι. Μας ενδιαφέρει πως είναι και τι θέλουμε να κάνουμε εμείς εναντίον του.

Εναντιωνόμαστε στον πολιτισμό ολόκληρο, και όχι μόνο στις θεσμικές εκφάνσεις του. Για εμάς η ενοχή διαμοιράζεται και σε αυτούς που ασκούν εξουσία και σε αυτούς που τη δέχονται. Το να οργανώνεσαι σε κόμματα, συνδικάτα, οργανώσεις, ομάδες κλπ, ή να βυθίζεσαι στα κάτω πατώματα μιας ανούσιας ιδιώτευσης, για να περιορίσεις τις επιπτώσεις της εξουσιαστικής λαϊλαπας πάνω σου, δε σημαίνει ότι θέλεις και κατανοείς την αναγκαιότητα της πλήρους καταστροφής της εξουσίας. Δεν αγνοούμε άλλωστε πως πολλοί από αυτούς που τη δέχονται την αναπαράγουν αλλού, και πως αν μπορούσαν θα έπαιρναν τη θέση των θεσμικών με μεγάλη ευχαρίστηση, αφού τα προνόμια του πολιτισμού είναι άκρως αποδεκτά από τη συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού. Στη ζωή αυτή απλά κάποιοι πήγαν πιο μπροστά στην ιεραρχία... Η ζήλια για την μη κτήση όλων των αντικειμένων που συνθέτουν το χυδαίο υλισμό της αστικής δημοκρατίας, δεν ωθεί σε πραγματικές απελευθερωτικές απόπειρες. Για εμάς είναι απεχθέστατη κάθε ιεραρχία, κάθε σχέση με την εξουσία, είτε ενεργητικής άσκησης της, είτε παθητικής αποδοχής της, αλλά και κάθε ανεκτικότητα, συναλλαγή ή αποθέωση της.

Δεν υπάρχουμε για να μεγαλοπιανόμαστε. Δεν έχουμε έρθει σε αυτή τη ζωή για να βάλουμε το μεγάλο «Σχέδιο» σε εφαρμογή. Αρκούμαστε στην ταπεινότητα της ατομικότητας μας. Δε θέλουμε να εμφανιζόμαστε ως «οι απελευθερωτές», οι ταγμένοι σε ένα σκοπό, «μεγάλο», «ανθρωπιστικό», «λυτρωτικό». Η κοινωνία είναι ένα σύνολο αντιλήψεων, νοοτροπιών και πρακτικών που εχθρεύονται το συμφέρον μας. Παρακολουθούμε με προσοχή τη σκέψη του Feral Faun. Δεν θεωρούμε πως όλες αυτές οι αφηρημένες έννοιες που ευδοκιμούν στα στόματα όλων των θιασωτών των ρόλων, καθώς και πολλές ακόμες, εκπροσωπούν κάτι το απτό, κάτι το ωφέλιμο για εμάς. Μάλλον, λειτουργούν ως παγίδες για τη δημιουργία πιστών, οπαδών, που θα συμβάλουν, έχοντας στρατευθεί στο άρμα του «καλού», στη βελτίωση του κόσμου. Μελετούμε, και διαβάζοντας και παρατηρώντας δια ζώσης, τις αλήθειες της ζωής, την ίδια την ανθρώπινη φύση. Και καταλήγουμε πως στον πόλεμο της ζωής, ο μόνος επαρκής σύμμαχος, είναι η πολεμική εξυπηρέτηση του συνειδησιακού μας εγωισμού. Το δικαίωμα στην άρνηση και στην έμπρακτη κατάκτηση του. Αναγνωρίζουμε την αμφισημία των πραγμάτων και φάχνουμε με κάθε τρόπο να αυτοκαθοριστούμε. Μια διαδικασία που δε θα σταματήσει ποτέ, ακόμα και μετά τη Μεγάλη Επαναστατική Εβδομάδα που ευαγγελίζονται όλοι οι φιλοσοφικοί και πολιτικοί υπερασπιστές της ανθρωπότητας. Χωρίς καν να τη ρωτήσουν, χωρίς καν να

μελετήσουν τις απέτες δυνατότητες μιας τέτοιας πρότασης, προσπαθούν να πραγματώσουν στη ζωή τις ιδεοληψίες τους. Με μόνιμο αποτέλεσμα. Περιμένουν από το κράτος να επιτεθεί για να διαχύσουν τις θέσεις τους στους απογοητευμένους. Που πάντα τους κλείνουν τις πόρτες, γιατί η ενσωμάτωση στον πολιτισμό, δεν αφήνει περιθώρια για διαφορετικές προοπτικές, ακόμα και αν βάζει κανείς το χέρι στην τσέπη και πιάνει το παπούτσι. Άλλα, ας συνεχίσουν τη δουλειά τους. Συνεχίζουμε και εμείς. Όταν μας στέκονται εμπόδιο, υποχρεωτικά θα κινούμαστε αλλιώς, εγκαταλείποντας τη θέση της ενεργητικής αδιαφορίας.

Εθνικοσοσιαλισμός, εθνικισμός, πατριωτική-λαϊκή στική δεξιά, φιλελεύθερη δεξιά, κέντρο, σοσιαλδημοκρατία, σοσιαλισμός, κομμουνισμός, αριστερισμός, αναρχισμός, κοινωνιστική αναρχία. Όλες ιδεολογίες, στα πλαίσια του πολιτισμού, που ψάχνουν να βρουν πιστούς για να τους κινητοποιήσουν προς την επίτευξη ενός «καλού» σκοπού. Που γλείφουν τις μάζες, γιατί τις χρειάζονται για να «επιβεβαιώνουν τα άλλοθι της μεγαλοσύνης του υπηρετούμενου σκοπού». Που δεν συγκρούονται επί της ουσίας μαζί τους, για να τις πάρουν υποθετικά και μελλοντικά, κατά τη διάρκεια των «μεγάλων αναδιατάξεων» μαζί τους. Που οι ιστορικές τους αποτυχίες φανερώνουν τα τρωτά της σημειολογίας και της ουσίας τους. Ρόλοι (εθνικιστής, εργάτης, πολίτης, εκμεταλλευόμενος, μετανάστης, γυναίκα, ομοφυλόφιλος, καταπιεσμένος, εξεγερμένος). Που όταν κάποιος τους αποδεχτεί τότε έρχονται οι πεφωτισμένοι, ιδεολογικά καταρτισμένοι, σωτήρες για να του προτείνουν τρόπους διαψυγής. Έχουμε φόβους, ανασφάλειες, αδυναμίες. Δεν υπάρχουν υπεράνθρωποι. Υπάρχουν, όμως, άνθρωποι που ζουν σα θύματα, και άνθρωποι που προσπαθούν να περιορίσουν τις αδυναμίες τους και να βελτιώσουν τη θέση τους, ερωτοτροπώντας με το Απόλυτο. Γιατί θέλουν και τελικά μπορούν. Επαναστάτης είναι όποιος καταφέρνει να βγάλει το κεφάλι του από την τρύπα της μαζικής εκταφής και να αναπνεύσει τον καθαρό αέρα της αυτενέργειας. Δεν αντέχουμε άλλο τη γκρίνια, τα παραπονεμένα λόγια των απαθών, τις δικαιολογίες και τα «λογικά επιχειρήματα των συνετών». Ο επαναστάτης έχει πάρει διαζύγιο από την κοινωνία και τις κυρίαρχες αντιλήψεις που επικρατούν μέσα σε αυτήν, είναι παρά φύση να προσπαθείς να ξεφύγεις από τα πολύμορφα κελιά του πολιτισμού και ταυτόχρονα να προσπαθείς να πείσεις αυτούς που τα χτίζουν και τα βάφουν να τα αρνηθούν. ΟΧΙ σε ανθρώπινους τύπους ευάλωτους σε προπαγάνδες εξάρτησης, σε κοινωνικές επιταγές και προσταγές, ΝΑΙ σε αυτούς που τολμούν, που δε σκύβουν το κεφάλι, δεν ακολουθούν το ρεύμα και δεν πνίγονται σε μια κουταλιά πολιτισμικών προτύπων. Αντί να πολεμάμε αμείλικτα με τα τρωτά μας, μας προτείνουν τα πολύμορφα ιερατεία και οι πλασιέ ελπίδων αυτού του κόσμου να καταφεύγουμε στις οργανωμένες απάτες. Πόνοι, προβλήματα, δυστυχία, κακοτοπιές; Ναρκωτικά, μέντιουμ, ψυχολόγοι, κόμματα, λέσχες, ιδεολογίες, Θεοί, σύνδεσμοι οργανωμένων οπαδών, τηλεοπτική ψυχοθεραπεία, τζόγος, καταναλωτική μαστούρα, ατομικίστικες τακτικές ευτέλειας. Το πάρτυ της στημένης ανθρωπίλας έχει άπειρες εισόδους προσβολής του. Ας έχει και τις ανάλογες εστίες χτυπήματος του...

Εμείς θέλουμε να καταργήση των ρόλων, θέλουμε ο κάθε άνθρωπος να αντιληφθεί τον εαυτό του σαν αυτόνομη οντότητα, να ψάξει τι τον καταπιέζει και να στραφεί εναντίον του.

Ο καθένας αναζητάει μια θρησκεία. Και υπάρχουν πολλές πρόσφορες. Όχι μόνο θεολογικές παραφυάδες, αλλά και πολιτικές, ποδοσφαιρικές, καλλιτεχνικές, ακαδημαϊκές, διαπροσωπικές. Οπαδοί, δούλοι δογμάτων, ιδεοληψιών, συμβάσεων. Παραδίδουμε στην πυρά της άρνησης όλες τις θρησκείες αποπροσανατολισμού και καταπράσυνσης.

Κουραστήκαμε να παρακολουθούμε την ίδια ταινία. Λυτά τα φίλμ είναι τόσο κακοπαιγμένα που σε λίγο καιρό θα δυσκολεύονται χωρίς διαφήμιση να προσελκύουν θύματα πελάτες.

Πνευματική καθυστέρηση. Κουτσομπολιά. Έριδες, μαχαιρώματα. Αβασάνιστες προσαράξεις στα γόνατα της φαινομενικής ισχύος. Άγουρες τοποθετήσεις. Οτιναναινάδες, ευτυχώς ελάχιστοι, να περιφέρουν χωρίς ντροπή το κηλιδωμένο και κατατραυματισμένο εγώ τους από τετράγωνο σε τετράγωνο, παρλαπιζόντας ασύστολα και διαχειρίζόμενοι τις λέξεις κατά το δοκούν, ανάλογα τη συγκυρία και τα ανεδαφικά και ασχημάτιστα βολέματα τους.

Συνασπισμένοι ξιφουλκητές. Μικρόψυχοι επικριτές.

Οι αλήθειες της μάζας και των καθοδηγητών της μας εντείνουν τον εσωτερικό νευρικό κλονισμό. Οι λειτουργίες της υποταγής μας σπάνε τα νεύρα. Μέτριοι καιροί, μέτριοι άνθρωποι, μέτριες καθημερινότητες. Ας τσακίσουμε τη μετριότητα, ας θέσουμε εμείς τους όρους της ζωής μας! Εκνευρίζόμαστε όταν τυγχάνει να βρισκόμαστε μπροστά σε κηρύγματα υποταγής. Όταν ο κάθε υπόδουλος καυχιέται και κάνει ιδεολογία την υποταγή του. Εμείς γράφουμε τους στίχους στα τραγούδια της οργής, τραγουδάμε παντού και πάντα το τραγούδι της ατομικής ευσυνειδησίας. Για πάντα ποιητές και δημιουργοί σε όλες τις αυθόρυμητες εστίες Συνειδησιακής ΑΚΜΗΣ... Ούτε δούλοι, ούτε θύματα, αλλά αφέντες του εαυτού μας και θύτες στο έγκλημα της διατάραξης της κοινωνικής Τάξης και Αρμονίας... Το μόνο πρόταγμα που αξίζει στη σκατοκοινωνία των διάχυτων δουλοπρεπειών είναι ένα αμοραλιστικό ξεφάντωμα κυνικότητας και ειρωνείας. Το άτομο και τα συμφέροντα του πάνω από όλα και όλους, χωρίς ντροπές και δισταγμούς... Η ζωή αποκτάει νόημα όταν ο καθένας μας απομακρύνεται ουσιαστικά από τα καμώματα της πλειοφηφικής βλακείας... Είναι πρακτικά έξυπνη επιλογή να μην προσδοκάμε τίποτα από τις μάζες, να μην τις χρειαζόμαστε και να μην τις υπολογίζουμε καθόλου. Η ύπαρξη μας πρέπει να είναι μια διαρκής πρόκληση για τις βεβαιότητες και τις συνήθειες της υποταγής. Είμαστε αυτοί που πάνε για ύπνο όταν οι δέσμιοι του πολιτισμού φεύγουν για να κτυπήσουν την κάρτα της δουλικότητας τους. Το ταξίδι προς τη χώρα της κατάκτησης των επιθυμιών μας ξεκίνησε, με το πολεμικό καράβι της ψυχής μας να φιλοξενεί στα αμπάρια του το ξεχειλισμένο μίσος μας για αυτόν τον κόσμο και το πάθος μας για απελευθέρωση από κάθε συνθήκη που διαταράζει την αξιοσύνη μας.. Όπου μας βγάλει ο νους μας. ΤΑ ΦΕΜΜΑΤΑ ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ. ENANTION ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΜΕΞΠΙ ΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗ ΝΙΚΗ....

Περιμένετε μια επανάσταση; Ας είναι. Η δικιά μου ξεκίνησε εδώ και καιρό... Όταν θα είσαστε έτοιμοι, δεν με πειράζει να προχωρήσω για λίγο μαζί σας. Όταν, όμως, σταματήσετε εγώ θα συνεχίσω στον τρελλό και θριαμβευτικό δρόμο προς τη μεγάλη και ύψιστη κατάκτηση του τίποτα **P.Noβατόρε**

Οπλίστηκα ενάντια στη δικαιοσύνη.

Δραπέτευσα.

Ω Μάγισσες,

Μιζέρια,

Μίσος, εσείς θα διαφυλάξετε το θησαυρό μου.

Κατόρθωσα να σβήσω από το λογικό μου κάθε ελπίδα ανθρώπινη.

Μ' ύπουλο σάλτο, χύμηξα σα θηρίο πάνω σ' όλες τις χαρές να τις κατασπαράξω.

Επικαλέστηκα κάθε Οργή και Μάστιγγα να πνιγώ στο αίμα, στην άμμο.

Η απόγνωση ήταν ο θεός μου.

Κυλίστηκα στη λάσπη **ΡΕΜΠΩ**

Τίποτα δεν αξίζει στον κόσμο που να μας κάνει να λοξοδρομήσουμε από εκείνο που αγαπάμε."

Albert Camus

ΣΚΟΠΟΣ ΜΑΣ Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΜΑΣ ΒΕΛΤΙΩΣΗ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΤΟΝ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΣΤΙΓΜΑΤΟΣ, ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΗ ΜΗΔΕΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΚΑΙΡΟΥΣ ΤΩΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΤΙΚΩΝ ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΗΣΕΩΝ.

ΜΙΑ ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΤΑ, ΕΝΑ ΕΓΩ, ΜΕ ΕΝΤΟΝΟ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΟΥ VETO ΣΤΙΣ ΠΡΟΣΤΑΓΕΣ, ΤΑ ΠΡΕΠΕΙ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ.

ΜΙΑ ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΤΑ, ΕΝΑ ΕΓΩ, ΜΕ ΠΟΛΥΠΛΕΥΡΗ ΓΝΩΣΗ, ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΑΤΕΡΜΟΝΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΑΥΤΟΜΟΡΦΩΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ ΓΝΩΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΕΙΡΙΩΝ.

ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΗΣ ΟΧΛΟΚΡΑΤΙΑΣ Ή ΠΡΟΤΙΜΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ;

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗ ΜΖΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΟΥΚΑΡΙΑΙΚΙ Ή ΠΡΟΚΛΗΣΗ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΤΗΝ ΥΠΕΡΒΑΣΗ ΑΠΟ ΑΥΤΑ;

ΔΟΥΛΟΠΡΕΠΗ ΑΥΤΟΜΑΣΤΙΓΩΜΑΤΑ Ή ΔΙΑΞΙΦΙΣΜΟΙ ΟΥΣΙΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ;

